

opusdei.org

A Prelátus 2013. januári levele

Jézus Krisztus valóságos Isten és valóságos ember. Januári levelében a Prelátus Isten Fia Szűz Mária méhében, a Szentlélek erejéből történő megtestesüléséről ír.

2013.01.08.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A karácsonyi ünnepek során sokszor odamentünk a betlehemi barlanghoz, hogy szemléljük az Édesanya karjai

közt nyugvó Jézust. Odamentünk, hogy imádjuk, és egyben az a vágy is vezérelt minket, hogy bizonyos módon az egész emberiséget képviseljük előtte. És ma, az új év első napján meghatódva olvassuk a szentleckében Szent Pál szavait: *amikor elérkezett az idők teljessége, az Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, és ő alávetette magát a törvénynek, hogy kiváltson minket a törvény szolgaságából, hogy a fogadott fiúságot elnyerjük.*[1]

Egyre nő a lelkünkben a buzgalom, hogy az Úr születésének ünnepe alkalmából mindenkinek továbbadjuk ezt az örömhírt – amint azt újszerű módon ismételte az Atyánk. ***Azt szeretnénk, hogy mindenütt nagyon jól bánjanak Vele, hogy az egész világon szeretettel fogadják. Bizonyosan igyekeztünk karácsonyi dalokkal fedni el azok közömbös csendjét, akik nem ismerik, vagy nem***

szeretik Őt: ezekkel a kedvelt karácsonyi dalokkal, melyeket minden keresztény hagyományú országban énekelnek kicsik és nagyok. Megfigyeltétek, hogy mindig arról szólnak, hogy el kell menni megnézni, szemlélni a gyermek Jézust? Akárcsak a pásztorok azon a boldog éjszakán: gyorsan útra keltek, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő gyermeket(Lk2, 16).[2]

Csodálattal telve szemléltük az elmúlt napokban az isteni kegyelem e nagy megnyilvánulását, és ne szűnjünk meg rácsodálkozni!
Szemlélnünk kell a jászolban fekvő Gyermeket, akit szeretünk. Szemlélnünk kell, de annak tudatában, hogy egy misztérium előtt állunk. Ezt a titkot hittel kell elfogadnunk, és ugyancsak a hit által el kell mélyednünk az értelmében. [3] Ezért azon túl, hogy

utánozzuk a pásztorokat, akik a
barlanghoz siettek, figyelhetünk a
három királyok példájára is, akikről
Vízkereszt közelgő ünnepén
emlékezünk meg. Alázatos hitüknek
köszönhetően képesek voltak
leküzdeni hosszú útjuk nehézségeit.
Isten megvilágosította a szívüket,
hogy a csillag fénye segítségével
felfedezzék a Messiás születésének
hírét. Engedelmeskedtek, és e
készséges hozzáállásuk egészen
Betlehemig vezette őket. Ott beléptek
a Szent Család szállására, és
*meglátták a gyermeket anyjával,
Máriával. Leborultak és hódoltak
neki, majd elővették kincseiket s
ajándékot adtak neki: aranyat,
tömjént és mirhát.*[4]

Engedelmeskedjünk mi is a kegyelem
sugallatainak, melyeket a
szentségeken keresztül kapunk,
valamint a személyes
imádságunkban, amikor az
Evangelium jeleneteiről

elmélkedünk, és amikor készségesen fogadjuk a lelki vezetésben kapott tanácsokat és igyekszünk megvalósítani őket. Teljes mértékben logikus Aquinói Szent Tamás buzdítása: „Az emberi értelem gyengesége miatt, és ugyanúgy, ahogy szüksége van rá, hogy elvezessék az isteni dolgok ismeretére, kézen fogva kell elvezetni a szeretetre is, olyan érzékelhető dolgok segítségével, amelyeket könnyen ismerünk. Ezek között a legfontosabb Jézus Krisztus Embersége, amint azt a karácsonyi prefációban mondjuk: «hogy amikor látható alakban ismerjük meg az Istent, a láthatatlan világ szeretetére gyulladjunk általa»”.[5]

A Hiszekegy, amelyet a misén imádkozunk, igen egyszerű módon fejezi ki az Ige megváltó megtestesülésének misztériumát, amikor megvallja, hogy Isten Fia *értünk emberekért, a mi*

üdvösségünkért, leszállott a mennyből. Megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától és emberré lett.[6] E néhány szó, melyet mély meghajlással kísérve ejtünk ki vagy éneklünk, összefoglalja a történelem legfontosabb eseményét, amely megnyitotta előttünk a Menny kapuit. E szövegben finoman visszhangzik az Ige megtestesülésének három elbeszélése, amelyeket az Evangéliumokból ismerünk. Amikor Szent Máté elbeszéli a titok közlését Szent Józseffel, az angyal ugyanezekkel a szavakkal beszél Szűz Mária Fiáról: (...) *akit Jézusnak nevezel el, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.*[7] Az Ige megtestesülése és Jézus születése Isten végtelen jóságáról árulkodik: minthogy a bűn – az eredeti bűn és személyes bűneink – miatt saját erőnkől nem tudtunk visszatérni Istenhez, Ő maga jött el hozzánk: *úgy szerette Isten a világot, hogy*

egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.[8] Emlékezetetekbe szeretném idézni, hogyan buzdított minket az Atyánk arra, hogy tényleges, mély hittel éljünk: ***ha nem nyűgöznek le minket Isten misztériumai, lassacskán elveszítjük a hitünket.***

[9] Figyelmesen bánunk Jézussal? Hálát adunk az Úrnak mindenható erejéért, amely szeretetünk jeleként megköveteli, hogy alá vessük neki magunkat?

Verbum caro factum est.[10] Isten Igéje nemcsak közel jött, hogy szóljon hozzánk, mint korábban az Ószövetségben, hanem amikor felvette a Szűz Máriától kapott testet és vért, egy lett közülünk, Ádám és Éva utódja, és mindenben egyenlővé lett velünk, a bűnt kivéve.[11] Azért akart eljönni a világba, hogy megtanítsa nekünk, hogy ***a világon minden út, minden állapot, minden foglalkozás, minden***

becsületes feladat isteni lehet,[12]

és arra kér, hogy szentül,
természetfeletti és emberi
tökéletességgel járjuk utunkat.
Milyen végtelen és csodálatos módon
közel jön hozzánk *Isten, aki velünk
van!*

Az angyali üdvözetet elbeszélve
Szent Lukács leírja Gábor főangyal
Máriával folytatott beszélgetését,
amelyben az angyal elmagyarázza
neki Isten tervét: *a Szentlélek száll
rád, s a Magasságbeli ereje borít be
árnyékával. Ezért a születendő
Szentet is az Isten Fiának fogják hívni.*

[13] Szűz Máriára szegeződik a
három isteni Személy szerető
tekintete; ők választották ki Máriát
öröktől fogva, hogy a szövetség igazi
ládája, a bűnösök menedéke legyen,
mert az ő szeplőtelen méhében ölt
majd emberi testet Isten Fia.

Azonnali és határozott válasza – *fiat
mihi secúndum verbum tuum,[14]*
legyen nekem a te igéd szerint –

nyitotta meg az utat e hatalmas vigasztaló misztériumhoz. Az Úr angyala imádságban mindennap megemlékezünk az üdvtörténet ezen egyedülálló pillanatáról. Milyen áhítattal imádkozunk? Lelkünk mélyéből hálát adunk a Szűzanyának azért, hogy teljesen odaadta magát, hogy Isten terve megvalósuljon? Elmélkedjünk egyre többet Szent Josemaría e gondolatáról: ***Óh, Anya, Anya! E szavaddal: „fiat”, Isten testvérévé és dicsőségének örökösévé tettél minket. – Áldott légy!***[15]

Mindezek az érvek és még sok más összefoglalható egyetlen gondolatban: „Az Ige testté lett, *hogy bennünket az «isteni természet részeseivé tegyen»* (2Pt 1, 4): «Isten Igéje azért ember, és aki Isten Fia, azért lett az ember fiává, hogy az ember Isten Igéjével egyesülve és a gyermekké fogadást fölfogva Isten fiává legyen».[16]

Jézus Krisztus valóban a
Szentháromság Második Személye:
az örök Atya Fia, aki valóban magára
öltötte emberi természetünket,
ugyanakkor továbbra is Isten.
Jézusban nincs egy isteni és egy
emberi rész, mintha az istenség és az
emberség egyfajta lehetetlen
keveréke lenne. Jézus *perféctus Deus*,
perféctus homo, amint a Szent
Atanáz-féle hitvallásban (*Quicumque*)
valljuk. Igyekezzünk mélyen
elmerülni ebben az igazságban;
kérjük a Szentlélektől, hogy
világosítson meg minket, hogy
mélyebben megértsük, az életünkben
megéljük, és szent lelkesedéssel
adjuk tovább a többi embernek. Ne
felejtsük el, hogy minden
pillanatban, minden körülmények
között ki kell mutatnunk azt a szent
büszkeséget, amely abból fakad, hogy
Jézus testvérei, az Atyaisten
gyermekai vagyunk Krisztusban.

Elmélkedjünk róla újfent: „Az már most a helyes hit, hogy higgyük és valljuk, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus, Isten Fia egyben Isten és ember. Mint Isten, az Atya szubsztanciájából az idők előtt született, mint ember, anyja szubsztanciájából az időben született. Teljes Isten és teljes ember, aki eszes lélekből és emberi testből áll. Az Atyával egyenlő istensége szerint, az Atyánál kisebb embersége szerint. De jóllehet Isten és ember, nem két, hanem egy Krisztus. Egy, nem azért, hogy az istenség testté vált, hanem azért, hogy az Isten fölvette az emberséget. Teljesen egy, nem a szubsztanciák összekeverése által, hanem a személy egysége által.”[17]

Nyilvánvaló, hogy olyan csodálatos misztérium előtt állunk, amely elkápráztatja az őt szemlélő értelmet. Szegényes hasonlattal élve olyan ez, mint amikor valaki megpróbál

közvetlenül a napra nézni, és el kell fordítania a tekintetét, mert nem bír ennyi fényt. A Megtestesülés misztériuma előtt nincs más lehetőség, mint amiről az Atyánk beszélt: ***az az alázatos magatartás szükséges, amely a keresztény lélekre jellemző: ne arra törekedjünk, hogy Isten nagyságát a szegényes emberi fogalmak és magyarázatok korlátaik közé szorítsuk, hanem lássuk be, hogy ez a misztérium a maga homályában fény, amely vezeti az emberek életét.***[18]

A betlehemi barlangban nemcsak Isten a teremtmények iránti végtelen szeretete mutatkozik meg, hanem kifürkészhetetlen alázatossága is. Ez a Gyermek, aki fel-felsír, aki fázik, akinek szüksége van Mária és József közelségének melegére, a mindenható és örök Isten, aki – anélkül, hogy elhagyná a Mennyet, hogy a földre jöjjön – le akart

mondani istenségének dicsőségéről.
*Ő Isten formájában volt, és az Istennel
való egyenlőséget nem tartotta olyan
dolognak, amelyhez föltétlenül
ragaszkodnia kell, hanem kiüresítette
magát, szolgai alakot öltött, és
hasonló lett az emberekhez.*[19] E
csodálatos valóság láttán érthető,
miért mondta oly gyakran az Atyánk:
***miért szeretsz engem ennyire,
Uram?*** A keresztény paradoxon –
fogalmazott XVI. Benedek – **éppen
abban áll, hogy az isteni
Bölcsesség, vagyis az örök *Logosz*
és a názáreti Jézus, az ember, a
maga történetével, egy és ugyanaz.**
Az egyetlen megoldás erre a
látszólagos ellentmondásra a
„Szeretet” szóban rejlik, amelyet
itt magától értetődően nagybetűvel
kell írni, mivel olyan Szeretetről
van szó, amely végtelenül
felülmúlja az emberi élet és
történelem kereteit.[20]

Annak érdekében, hogy világos legyen, hogy az alázat elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy valaki megkapja a Megtestesülés fényét, a Szentírás elbeszéli, hogy az isteni lealacsonyodás első tanúi Márián és Józsefen kívül szegény pásztorok voltak, akik Betlehemtől nem messze őrizték a nyájukat, egyszerű emberek, akiket mások nem becsültek sokra. Az Úr felfigyelt rájuk, mert „ami a legjobban vonzza Isten kegyelmét, az az alázatos szív”. [21] Évekkel később maga Jézus így ad hálát mennyei Atyjának: *az okosak és a bölcsek elől elrejtetted ezeket és a kicsinyeknek kinyilatkoztattad. Igen, Atyám, így tetszett neked.* [22]

A három királyok is felismerték a Messiást, mert egyszerűek voltak és nagylelkűen figyeltek az isteni jelre. ***Az Úr minden embert hív a vele való találkozásra, és arra, hogy***

szentek legyenek. Nemcsak a tudós és hatalmas napkeleti királyokat hívja. Őelőttük már elküldte – ha nem is csillagát – egyik angyalát a betlehemi pásztorokhoz (vö. Lk 2,9). De gazdagoknak és szegényeknek, bölcseknek és kevésbé bölcseknek egyaránt táplálniuk kell lelkükben az alázatos készséget, amely lehetővé teszi, hogy meghallják Isten szavát.[23]

Megható emlékként él bennem, valahányszor Szent Josemaría felidézte előttünk az Úr születésének jelenetét. A **betlehemi katedráról** beszélt, ahol a kis Jézus sok mindenre megtanít, többek között és legfőként az alázatosságra, hogy az isteni Gyermekeket szemlélve megtanuljuk leküzdeni a bennünk lakozó gőgöt és büszkeséget. Csodálkozzunk rá arra is, hogy amikor Isten felfigyelt Szűz Máriára, hogy Édesanyjává tegye, – emberi

szavakkal élve –különösen vonzónak találta alázatosságát, alacsony helyzetét: *mert rátekintett szolgálója alázatosságára. Íme, mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék.*

[24]

Ez a hozzáállás – amelyet kérnünk kell az Úrtól – nem zárja ki azt, hogy hatékonyabban akarjuk végezni a feladatainkat, felhasználva minden rendelkezésünkre álló emberi eszközt arra, hogy jobban dolgozzunk és hogy mindennel, amit teszünk, Istent dicsőítsük. Épp ellenkezőleg, amint a Szentatya fogalmaz: **tanulni kell, a „kicsik” lelkeletével, alázatos és egyszerű lelkelettel egyre jobban elmélyülni az ismeretekben, akárcsak Mária, a „Bölcsesség Széke”. Hányszor féltünk közel menni a betlehemi barlanghoz, mert attól tartottunk, hogy akadályt képez a kritikai hajlamunk vagy a „modernségünk” terén. Ezzel szemben ebben a**

**barlangban mindannyian
felfedezhetjük az igazságot
Istenről és az igazságot az
emberről, saját magunkról. Ebben
a Gyermekben, aki Szűz Máriától
született, mindkét igazság jelen
van: az ember örök élet iránti
vágya meghatotta Istent, aki nem
szégyellte magára öltetni az emberi
természetet.[25]**

E szent csatában, amelyet azért
vívunk, hogy csak Isten ragyogjon
bennünk, a munkánkban, az
apostolkodásunkban, kérjük az
Atyánk közbenjárását, különösen
január 9-én, születésének, valamint
13-án, keresztelésének évfordulóján:
kérjünk tőle több fényt a Mennyből.
Imádkozzatok továbbra is az
Egyházért és a Pápáért, a Mű
apostolkodásáért. Egyesüljete a
szándékaimmal és legyetek
meggyőződve róla, hogy szükségünk
van keresztény testvéreink
imádságára.

Istennek hála, az apostoli munka mindenütt egyre tágabb kereteket ölt, de még több emberhez, még több környezethez, új helyekre kell eljutnunk: ezt kéri tőlünk Jézus a betlehemi jászolból, mert azt akarja, hogy együttműködjünk Vele az Egyház küldetésében, hogy minden lelket elvezessen a megváltásra. Az elmúlt hónapban Veronában jártam – milyen jó együtt lenni veletek és a többi emberrel! –; ott is megtapasztaltam, hogy milyen sok ember vágyik Istenre, és ugyanezt „látom” a világ minden tájáról kapott hírekben.

Az új év kezdetén, Szűz Mária istenanyaságának ünnepén, valamint a Mű történetének januári évfordulóin a Szűzanya közbenjárására az Úr áldását kérem mindegyikötökre és a családjaitokra, a munkáitokra és apostolkodásotokra. Minden

szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok

+ Javier

Róma, 2013. január 1.

[1] RÓMAI MISEKÖNYV: Szűz Mária,
Isten Anyja ünnepe, szentlecke (*Gal*
4, 4-5).

[2] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy elmélkedésről, 1973. december
25.

[3] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa (Krisztussal találkozni)*, 13

[4] *Mt* 2, 11

[5] AQUINÓI SZENT TAMÁS: *Summa
Theologiae*, II-II, q. 82, a. 3 ad 2.

[6] RÓMAI MISEKÖNYV: A szentmise
rendje, *Nicea-konstantinápolyi
hitvallás* [7] *Mt* 1, 21

[8] *Jn* 3, 16

[9] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy beszélgetésről, 1973. október 25.

[10] *Jn* 1, 14

[11] *Vö. Zsid* 4, 15.

[12] SZENT JOSEMARÍA:
Conversaciones (Beszélgetések), 26

[13] *Lk* 1, 35

[14] *Lk* 1, 38

[15] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 512

[16] *A Katolikus Egyház Katekizmusa*,
460. Az idézet forrása: Szent
Iréneusz: *Adversus Haereses*, 3, 19, 1
(PG VII/1, 939)

[17] *Quicumque hitvallás*, 30-36
(Denz. 76)

[18] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa (Találkozni Krisztussal)*, 13

[19] *Fil* 2, 6-7

[20] XVI. BENEDEK: Esti dicséretben elhangzott szentbeszéd, 2009. december 17.

[21] BOLDOG II. JÁNOS PÁL:
Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 1996. november 6.

[22] *Mt* 11, 25-26

[23] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa (Találkozni Krisztussal)*, 33

[24] *Lk* 1, 48

[25] XVI. BENEDEK: Esti dicséretben elhangzott szentbeszéd, 2009. december 17.

.....